

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6649

гр. София, 10.09.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в закрито заседание на 10.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

като разгледа дело номер **4021** по описа за **2021** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК във вр. чл.144 АПК.

С решение № 4756 от 16.07.2021г., постановено по настоящото административно дело, е отменено решение от 17.03.2021г., постановено по нахд № 16564/2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 96-ти състав и вместо него е постановена отмяна на наказателно постановление /НП/ № Р-10-611 от 19.11.2020г., издадено от зам. председател на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, с което на основание чл.273 ал.5 т.11, пр. първо от ЗДКИСДПКИ на [фирма], понастоящем с наименование [фирма], е била наложена имуществена санкция в размер на 20 000.00 /двадесет хиляди/ лева за извършено нарушение по чл.90 ал.2, изр. трето от ЗДКИСДПКИ във вр. чл.26 § 2 от Регламент /ЕС/ 575/2013.

С този съдебен акт е осъдена КОМИСИЯ ЗА ФИНАНСОВ НАДЗОР с адрес: [населено място], [улица] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Р. И. Р.-Н. и Р. В. Г. със седалище и адрес на управление: [населено място], район „С.“, [улица], ет.1 сумата от 2 260.00 /две хиляди двеста и шестдесет / лева на основание чл.63 ал.5 във вр. ал.3 от ЗАНН.

По делото е постъпила на 27.07.2021г. писмена молба от адв.В. И., процесуален представител на касатора с искане за изменение на съдебното решение, в частта за разноските, като бъде присъден пълният размер на адвокатското възнаграждение от 2 880.00 лева. Алтернативно да се увеличи присъдената сума от 2 260.00 лева с начисленото ДДС в размер на 480.00 лева или общо в размер на 2 740.00 лева.

Препис от молбата е връчен на отвената страна КФН, като по делото е представено писмено становище на 04.08.2021г. от юрк. Б. Г., в което се излага, че същата е неоснователна. Изтъква се, че делото не е с висока фактическа и правна сложност, нито са извършвани действия по защита интересите на касатора в завишена степен, което да оправдае и по-висок размер на адвокатския хонорар.

Съгласно процесуалната разпоредба на чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК в срока за обжалване на съдебното решение, а ако същото е необжалваемо в 1 месечен срок от постановяването му, съдът по искане на страна по делото може да измени или допълни съдебното решение, в частта относно присъдените разноски. Касаторът е подал молбата на 27.07.2021г., в едномесечния срок, считано от 16.07.2021г. , поради което същата се явява процесуално допустима и частично основателна по същество.

Видно от приложените фактури № 37/26.04.2021г. и № 11/08.12.2020г., заедно с банкови платежни нареждания към тях, [фирма] е заплатило изцяло и в брой адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по нахд № 16564/2020г. и канд № 4021/2021г. в размер на сумите от по 1 200.00 лева, а с вкл. ДДС в общ размер на 2 880.00 лева.

В хода на устните състезания в проведеното открито съдебно заседание на 18.06.2021г. пълномощникът на ответната страна юрк. Б. Г. е направила възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорор, по което възражение съдът се е произнесъл, като е намалил адвокатския хонорар до сумите от по 1 130.00 лева за всяка съдебна инстанция.

Отговорността за разноски в съдебно-административното производство е гражданско облигационно отношение, което произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Тази отговорност произлиза от факта на неоснователно повдигнатия правен спор и съгласно чл. 143, ал. 1 и ал.4 АПК, респ. чл.63 ал.3 и ал.5 от ЗАНН се носи от страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт. Отговорността за разноски има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора. Състои се в правото на едната страна да иска и задължението на другата страна да плати направените разноски на лицето, в чиято полза е решено делото. Щом административният акт, респ. НП предмет на съдебен контрол бъдат отменени като незаконосъобразни, разноските на адресата се възлагат в тежест на бюджета на издателя на акта, респ. когато жалбата срещу този акт бъде отхвърлена, разноските се присъждат в тежест на инициралата спора страна. Отговорността за разноски може да бъде осъществена само по висящия процес. За да бъде реализирана е необходимо своевременно да е отправено искане пред съответната съдебна инстанция. По отговорността за разноски съдът не може да се произнася служебно, а само по молба на заинтересованата страна, поради което неизпълнението на това задължение погасява правото на страната да претендира разноски. Така вж. Определение № 492 от 13.01.2020г. по адм.дело № 8170/2019г. на ВАС на РБ, V-то отделение.

В конкретния случай, минималният размер на адвокатския хонорор за процесуално представителство пред всяка една от инстанциите възлиза на стойност от 1 130.00 лева, респ. с ДДС – 1 356.00 лева – чл.18 ал.2 във вр. чл.7 ал.2 т.4 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет или общо на стойност от 2 712.00 лева. Съдът при определяне на разноските не е включил в сумата ДДС от 20 %. В случая трябва да бъде начислено и ДДС, доколкото процесуалният представител на касатора е регистриран по ЗДДС, което ДДС се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение /Решение № 1261 от 01.02.2021г. по адм. дело № 8482/2020 г., VII отд. на ВАС на РБ/.

В Тълкувателно решение № 1/15.03.2017г. по т. дело № 2/2016г. на ОСС на ВАС на РБ е прието, че съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл.36 ал.2 от ЗА, а именно: да е обоснован и справедлив, което

означава да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане. В разпоредбата на чл.36 ал.2 ЗА е посочено, освен, че размерът на договореното адвокатско възнаграждение следва да е обоснован и справедлив, също и че не може да е по-нисък от предвидения в наредбата на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Съгласно чл. 18 ал.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл.7 ал.2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. В случая, между ищеца и адвокатско дружество „Г., И. и А.“ е бил уговорен и заплатен хонорар на стойност от по 1 200.00 лева, респ. 1 440.00 лева с ДДС, като съобразно размера на имуществената санкция от 20 000.00 лева и при приложение на чл.7 ал.2 т.4 от Наредбата, минималното възнаграждение е 1 130.00 лева, респ. 1 356.00 лева с ДДС. Предвидените по Наредбата размери са само минимални такива, под които адвокатите не могат да договарят възнаграждение за оказаната от тях правна помощ, а самият размер се определя по свободно усмотрение въз основа на писмен договор с възложителя на работата. Това означава, че въпросният минимален размер не е равнозначен на обоснован и справедлив размер по смисъл на чл.36 ал.2 ЗА, а определянето на размера на възнаграждението като обоснован и справедлив е в зависимост от характеристиките и обема на реално и действително оказаната правна помощ и във връзка със спецификите, сложността, продължителността и предмета на конкретното производство.

В случая, по нахд № 16564/2020г. и канд № 4021/2021г. са проведени само по едно съдебно заседание на 18.02.2021г. и на 18.06.2021г., не са събирани допълнителни писмени доказателства, извън тези изпратени от КФН. Делата не се отличават от типичните случаи и производства, които се развиват по реда на ЗАНН. Не се касае за значителна материално-правна сложност на казуса, обемът и качеството на предоставената адвокатска услуга от адв. Л. Л. съответства изцяло на посоченото от съда възнаграждение в минималния размер за всяка една от инстанциите.

Затова и съставът на съда приема, че присъждане на възнаграждение в претендирания пълен размер от по 1 200.00 лева, респ. 1 440.00 лева с ДДС е необосновано, поради което същото следва да бъде редуцирано до минималния размер, който за двете съдебни инстанции с начислен 20 % ДДС върху сумите от по 1 130.00 лева ще възлиза общо на 2 712.00 лева.

По тези съображения, съдът заключава, че молбата по чл.248 от ГПК във вр. чл.144 АПК е основателна и следва да бъде уважена.

Мотивиран от горното и на основание чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ИЗМЕНЯ по молбата от 27.07.2021г. на [фирма], подадена чрез процесуален представител адв. В. И. съдебно решение № 4756 от 16.07.2021г. по канд № 4021/2021г. в частта относно присъдените разноски, както следва:

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ФИНАНСОВ НАДЗОР с адрес: [населено място], [улица] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Р. И. Р.-Н. и Р. В. Г. със седалище и адрес на управление: [населено място], район „С.“, [улица], ет.1 сумата от 2 712.00 /две хиляди седемстотин и дванадесет/ лева на основание чл.63 ал.5 във вр. ал.3 от ЗАНН.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.